

Çocukluğum Ve Ölü Çocuklarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ağustos 2020

Büyümüş bir düşü evlat edindim ne de olsa ben bir çocuktum ve yetmedi asla yetmedi: geceyi milat bildim ve geniş pencerenin pervazındaki ölü kuşu da Tanrı: çünkü habercisiydi matem ve ömrün ve sökülen dikişlerini sabır ile diktim bilinmez ve kılıksız bir günde geceyi b/içtim ve şiirler dilimledim.

Konuşlandığım Araf ve bil mukabil, demenin feryadı elbet kazık kaktığım beyaz sayfada ölümle içli dışlı bir hece kimine göre acının da sertifikasını vermişti bir kez mevsim ve sancılı doğum ve ölü doğan gün ışığı oysaki aşkın irisi kadar karmaşık ve de beyazdı yüreğin karası.

Karanlıktım çünkü içimdeki ferdi sönen.

Kimi zaman aydınlık: ah, bir de bilseler var ya, sevgiydi içimde dinmeyen özlem.

Sevebildiğim kadardı nefrete isyan ettiğim.

Çektiğim eziyet kadardı tüm acıları meziyet bildiğim.

Görkemli bir sağanak ve gözyaşı: işte sunmuştum dilekçemi ilham perime artık ne zaman aklına eserse gelip de yatıya kaldığı kalem denen maneviyatın da diri ve dingin tuttuğu kadar soluk neşemi.

Bir zamanlar böyle miydim sahiden? Bol keseden sevip, acı çeken ve inadına gülümseyen?

Bilemedim lakin bilinmeze yoktu da tek merakım, tek meramım ve sitemim ve bilindik neyse içli dışlıydım:

Mektebim, defterim, kapıldığım rüzgâr bir de çocukluk aşkım üstüne üstelik bilmediği kadar yüreğimin tek kelime de etmediğim.

Gün devindi sonra.

Sonra ben evrelere b/ölündüm: hala çocuk kalabilmek bir yaraydı kimine göre ve benim yaram yoktu da gocunayım bilakis goncalar açtı ruhumda ve sevdiğim kadar mutlu tüm insanları üstelik o zamanlar kimsenin birbirinin boğazına ve özeline karışmadığı.

Bir meltemi evlat edindim sonra: a, evet, bir de ilk arkadaşım hem hayali hem hayati değer taşıyan ve evin perdeleri arkasına saklanan nice hüzzam gölge ve çocuklarım: yaşım vardı yoktu dört ya da beş bir

de ilk arkadaşım ve âşık olduğum kadın: canım babaannem ki ne zaman uyuya kalsa koştururdum evin içinde ve en yakın arkadaşım hayali bir kahraman üstelik yüzlerce çocuğu olan.

Neden mi anlatıyorum?

Neden mi ahlak biriktirip hala mutluluğu duyumsuyorum?

Elbet mirasım atamdan, babamdan ve sevginin niyazı ile büyüdüğüm baba evi ki kimse verip veriştiiren ben hala dünkü çocuğum büyümeği reddeden.

Bir çocuksam kefilim dünüme.

Bir çocuksam sefil yüreğimle elbet kefilim sevgime ve şerefime belki de bu yüzden benzemedim birilerine: hani tozutan hani aşkı şehvetle ve parayla bir tutan.

Sahiden âşık mıyım? Hem dün hem bu gün ve yarın varsın imtiyaz sunmasınlar fitratıma varsın taş a tutsunlar ruhumu varsın sızsınlar mabedime ve mahremiyetime asla erişemezler hani içimdeki o gaipten gelen dinginliğine ve hidayet yolunda yürürken düşmeleri de seviyorum çünkü beni ayağa kaldıran bir Tanrım var kiminin inancına göre Ulvi ve İlahi Gücün yok sayıldığı.

Tapınanlardan değilim vara yoğa ne de para denen illet kâğıda: elbet alın teri ve emek başımın tacı ama yetinmeyi de bilmek gerek ne zamanki düşse insan nefsinin çamuruna ne boyu uzar ne kısalır hem dünya malı değil mi ki sadece bu dünyada kalır...

Çocukluğum ve ölü çocuklarım hem de kaç tane ne de olsa düşlerimi çaldı insanlar ve her biri içimdeki mahzun çiçekti değil açmayı unutan bilakis solmayı reddeden belki de içimi suladığım kadar savsakladığım lanet ve haris gölgelerdir bu sağanağa teslim olduğum nihayetinde, Allah deyu deyu düştüğüm çöller nihayetinde bir çöl çiçeğine terfi ettiğim yetmedi düştüğüm uçurumlarda bir uçurum çiçeği olmaya namzet hala canlı ve diri kalabildiğim.

Boca ettiğim bunca gözyaşı ve cümle: elbet helalimdir üstelik helalinden sevdiğim evren kimine göre gayya kuyusu benimse pencereimde yanıp sönen bir ışık gibi nihayetinde dünyanın kirinden pasından arınıp yetebilmek kendime.

Yetim varlığımla da yetilerimi bile dim günbegün elbet yüreğin darphanesinde bastığım mektuplar ki tüm dünyayı sahiplenebilirim ben bunca baskısıyla yüreğin ve umudun ve inancın ve asla da hor görmeyin içimdeki zenginliği üstelik sizin yerinize de kolayca sevebilirken...